

A obra narrativa de Xosé Luis Méndez Ferrín

A produción literaria de Ferrín abrangue poesía, narrativa breve, novela e teatro. Unha obra que, malia a amplitude e a variedade xenérica, ten unha notable unidade, tanto na poética épico-lírica do texto coma no conxunto de liñas temáticas que se repiten ao longo dos libros do autor: a nostalgia dunha Galicia gloriosa, a liberación da patria sometida, a violencia fascista, as estratexias políticas e o amor ou desamor, como ten indicado o propio autor en diversas ocasións. Por exemplo, no limiar de *Elipsis e outras sombras*, "Aviso un", Méndez Ferrín quere deixar constancia de que o libro "é apenas fragmento daquel que despaciosamente escribo dende unha tarde fría de 1955 na que se me revelou a vía que conduce a certa literatura nostálgica e materialista apuntada cara a um futuro noso de pólvora e cristais liberados". E ao falar da súa poética, en 1992, volve insistir na unidade da súa obra:

Eu son consciente de que estou escribindo unha obra nada máis en toda a miña vida. Para min existe un único relato acompañado de poemas que se está producindo desde o inicio da miña carreira literaria e, cando escribo, estou en relación con tódolos meus textos anteriores e cos dos outros autores.

A nostalgia dun pasado glorioso é a liña temática principal da obra de Méndez Ferrín. Un pasado que o autor sitúa en dous tempos moi distantes e em tres tipos de espazos literarios. Unhas veces está no coñecido mundo político e cultural do primeiro tercio do século XX, entre 1920 e 1936, unha etapa de eclosión de grandes proxectos na construción de Galicia como país moderno, que esfarelou a sublevación militar de 1936. Outras veces a nostalgia por ese pasado glorioso retrotráese a un espazo mítico situado no mundo celta das lendas bretonas do rei Artur e dos cabaleiros da Táboa Redonda. E outras é unha invención do propio autor, un universo fantástico construído con lugares e personaxes simbólicos con claros referentes na Galicia contemporánea: Tagen Ata, Arnoia, Terra Ancha, Ulm Roan, Roaf Luden, Nmógadah.

Os e as analistas da narrativa de Méndez Ferrín insisten na unidade de temas e de recursos técnicos e estilísticos que caracteriza o conxunto da súa obra. Para Carmen Blanco, os trazos unificadores da obra son, fundamentalmente: "a poética linguaxe épico-lírica, cargada de símbolos" e "a unidade semántica arredor dos motivos recorrentes da opresión e da liberación, da fugacidade do tempo e a nostalgia".

A narrativa fantástica e *Amor de Artur*

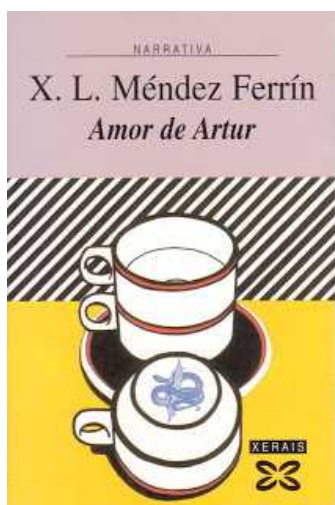
Coa aparición de *Amor de Artur*, em 1982, Méndez Ferrín abandona os mundos da realidade e, a través da imaxinación, métese nos da fantasía dando un xiro no ton á súa creación narrativa. Sen abandonar as alusións á vida política, Ferrín afástase nesta etapa da violencia e a crueldade fascista para inserirse en universos de ensoño e fantasía, iniciando unha nova etapa que remata coa novela *Bretaña, Esmeraldina*, en 1987. Pero, ademáis da escasa presenza da violencia, os relatos desta etapa están contados desde un fondo pesimismo, tanto no tratamento dos temas amorosos como nos da liberación da Terra. A melancolía move o comportamento de Artur na defensa da asoballada Tagen Ata, e ese sentimento volve aparecer noutros relatos desta etapa na lembranza nostálgica do glorioso pasado da patria por recuperar. Esa nostalgia atópase, especialmente en *Bretaña, Esmeraldina*, onde o protagonista "se

Tertulias Literarias

aferra a unha Tagen Ata revolucionaria”, pero consciente e resignado ante a evidencia de que a única Tagen Ata posible é a sometida a Terra Ancha. Carmen Blanco ten detectado tamén ese ton nostáxico na narrativa deste período, que para ela é unha etapa que “ven dada pola marcada acentuación dunha serie de rasgos existentes desde os comezos pero agora exacerbados, como son: a fantasía, a nostalxia, o xogo lingüístico, a creación de mundos míticos ou a construción intertextual con múltiples referencias propias e alleas.”

Sen esquecer que en Méndez Ferrín a fantasía aparece – en maior ou menor grao – en todas as súas obras narrativas, é nesta etapa onde os mundos do sobrenatural superan aos da realidade ficcional. A utilización da fantasía na obra deste autor, como noutros textos da Nova Narrativa, compre analizala como un recurso que lle permite ao escritor unha maior liberdade no tratamento simbólico para falar da estrutura político-social e do seu propio universo persoal.

Os dous planos están ben delimitados no fermoso conto “Fría Hortensia” de *Amor de Artur*. E nalgúns contos que falan de problemas de identidade e de relacións interpersoais, os personaxes adoitan ter medo ou, polo menos, unha certa inqueda ante os misteriosos acontecementos fantásticos que os van trastornando, como sucede em “O Suso”, “Sibila”, “Familia de agrimensores” ou “Quinta velha do Arranhão”. Con todo, en *Amor de Artur* o tema que abrangue a totalidade dos contos é o amor e o desamor, co espazo de Tagen Ata e os azerratas como fondo e motivo do conxunto narrativo. No primeiro dos relatos que da título ao libro, o amor está tratado a través da mítica historia do rei bretón. Trátase dun personaxe “atristurado” e rendido ao destino, que en soños mistura o seu amor por Merlín co da infiel Genebra. Só o encontro con Liliana esvaece as sombras do corazón do rei e dálle luz ao seu espírito para enxendrar a Galaad, quen acadará o Graal. A mensaxe que o autor envía aos lectores e lectoras aparece no remate do texto: só o amor libera “os nosos corazóns escravos do silencio que os atribula”. “Familia de agrimensores”, protagonizado por unha mestra republicana inhabilitada polo réxime militar, vive ao servizo da señora Kleines nunha atmósfera de misterio. Namorada em silencio da señora, a mestra vive feliz na casa dos Kleines ata que a súa tranquila felicidade comeza a perturbarse coa presenza continuada e aparentemente fortuita do emblema da cobra com azas. O cambio experimentado pola señora Kleines, que agora ri e fala de amor na lingua azerrata, remata coa tranquilidade da mestra. Os demais

relatos do libro son tamén historias de amor con diferentes protagonistas e variados discursos textuais. O amor percorre o libro desde a fantasía metaliteraria de “Calidade e dureza”, relato que nos remite a mundos descoñecidos do imperio de Lamko, onde Els Bri se namora do escritor Seida Sokoara – sobre quen investiga -, pasando pola descrición do “amor azul” entre a madura Arabella e o mocíño Bobby de “Extinción de contactos”, ata o sentimental relato do inconfesado namoro do narrador de “Fría Hortensia” pola prima Maribel.

Méndez Ferrín cabalga pola Galícia mítica

Por Antonio G. Iturbe (Que leer)

O rei Artur volve a pasearse polas librerías e as paisaxes borrosas de Tagen Ata ábreanse de novo aos ollos dos lectores grazas á reedición de *Amor de Artur*, coa que a editorial Impedimenta homenaxea a un dos tótems da literatura galega contemporánea.

Xosé Luís Méndez Ferrín naceu en Orense en 1938, pero viviu desde os anos 1950 en Vigo, onde foi catedrático de literatura nun instituto ata a súa xubilación. Aínda que quizá habería que dicir que boa parte da súa vida transcorreu en Tagen Ata, territorio imaxinario pero de trazas moi reais, onde sitúa unha Galicia que pugna constantemente con esa Terra Ancha que trata de sometela. Ferrín foi un activo defensor dunha Galicia independente, xa desde os anos 1960 en que participou na fundación de Unión do Povo Galego, partido comunista e independentista. Foi detido en varias ocasións e ata pasou polo cárcere. Nunca deixou de batallar politicamente e ata nas últimas eleccións europeas estaba nas listas da coalición marxista e independentista Iniciativa Internacionalista-A Solidariedade dos Pobos, que non foi ilegalizada polos pelos. A súa obra literaria, con todo, parece atoparse lonxe do corpo a corpo da política e móvese por terreos moito máis sutís, onde os ecos da Galicia lendaria que bebe dos mitos celtas e o seu exquisito estilo narrativo dan lugar a obras de refinada complexidade. A reedición de *Amor de Artur* e outros dos seus relatos de Tagen Ata permítenos penetrar nos territorios mentais deste escritor telúrico.

Ten demostrado ao longo da súa traxectoria literaria unha gran querencia pola materia de Bretaña. Que lle atrae a un combativo marxista do aristocrático Camelot?

A miña relación coa literatura medieval é constante. O ciclo artúrico constitúe unha parte importante do legado mítico de Europa. Nas historias entrelazadas da materia de Bretaña móstrase o odio, a envexa, o heroísmo, obxectos máxicos, o incesto, a decadencia,

Tertulias Literarias

o equilibrio do mundo seguido do caos, a infidelidade e a lealtade, un rei que regresará á vida para reinstaurar a orde e a xustiza. Impresionado por todo iso, Steinbeck interrompeu unha vez a súa macrorrelato social para contar *Los hechos del rey Arturo y sus nobles caballeros*. Creo que se trata da súa novela máis reeditada.

Pasaron máis de vinte e cinco anos desde a publicación de *Amor de Artur*. Aínda que é un libro metafórico que parece invitarnos a descabalgarnos do tempo, si o escribise actualmente, cambiaría algo?

Si eu escribise actualmente *Amor de Artur* é posible que me saísen outros contos moi diferentes. O mundo cambiou e eu tamén o fixen.

Está de acordo coas palabras de Constantino Bértolo na introdución a esta edición cando di que esta obra é unha “embajada literaria” para penetrarnos na súa obra? Cre que resume as claves do seu estilo?

É posible que así sexa. En todo caso, en *Amor de Artur* contense en estado de xerme una certa dimensión da miña obra narrativa.

Atopamos na literatura galega unha pulsión por deixarse ir cara á Bretaña, por establecer unha liña que conecte os acantilados de San Andres de Teixido cos de Moher en Irlanda e cos de Carazon na Bretaña francesa? É a forza telúrica do clima e a xeografía o que os achega ao Atlántico?

O Atlántico representa unha vivencia básica e radical de todos os galegos. Ademais, o mito celtista impregna hondamente a imaxinación popular. Un texto fundacional irlandés da Idade Media, o *Leabar Gabala* ou *Libro das conquistas*, conta que o Eire actual foi fundado polos Gales, que procedían da Torre de Brigantia, ou sexa da actual Coruña. Di o libro que desde a torre da Coruña (aínda está alí) pódese ver a desembocadura do río Shannon, en Irlanda. Foron moitos os autores galegos, desde a Idade Media a hoxe, que corresponderon a eses mitos irlandeses con poesía e novelística celtizante. No meu caso, apenas son autor de dous ou tres contos deste carácter. Entre eles, o que dá título a *Amor de Artur*.

Vostede creou en Tago Ata unha Galicia mítica. Por que esa necesidade de crear ficcións xeográficas? Non basta coas reais para desenvolver as historias que desexa contar?

Sentín o desexo de crear un espazo imaxinario fixo que servise como escenario de múltiples relatos. Inventeille unha historia, unha lingua, unha literatura e unha situación subalterna respecto ao imperio de Terra Ancha. Non toda a miña obra narrativa inclúese no espazo imaxinario Tago Ata / Terra Ancha.

Vostede segue sendo un autor politicamente comprometido. Por que os escritores adóitanse levar tan mal coa política activa, que raramente os vemos ocupar cargos e cando o fan a miúdo saen escaldados?

Houbo un tempo en que Xulio César, escritor, mandaba en Roma. Pero si, hoxe parece que os escritores atópanse afastados do goberno, como Platón quería.

Cre que quedan en Europa escritores intelectualmente comprometidos máis aló de pose?

Todos os escritores, como todas as persoas, teñen unha visión do mundo. Uns non desexan transformar a sociedade, porque lles gusta tal cal está, e outros aspiran a facer cambiar de base o mundo herdado. Non hai neutros, nin indiferentes. A cosmovisión, o sentimento histórico e a percepción do estado contemporáneo das cousas de cada escritor cífrase, consciente ou inconscientemente, na súa obra. Hai escritores moi explícitos no seu compromiso ideolóxico, como Teresa de Jesús ou Vargas Llosa. Noutros, o seu compromiso cobra a aparencia de arte pola arte. A pintura de Popova ou Malevich non aparenta, para o receptor inxenuo, pensamento revolucionario, pero as súas liñas e cores presupoñen o leninismo.

Comparte a idea dalgúns intelectuais galegos de promover o reintegracionismo co portugués para impulsar a literatura e a lingua galega no mundo?

Ata o século XVI, o portugués non existiu como lingua diferente do galego. Hoxe galego e portugués son dúas linguas con sistemas fonolóxicos moi distintos, o que implica ortografías tamén distintas. A evolución da literatura contemporánea galega pouco ten en común coa portuguesa. Todos os autores galegos len e frecuentan as letras portuguesas, así como tamén numerosos lectores. En Galicia hai librerías que ofrecen libros portugueses. En Portugal nunca fomos vistos, salvo en casos excepcionais. Para a cultura portuguesa non existe Galicia, aínda que si España.

Que conclusións sacou da polémica en que se viu envolto ao defender Finlandia como un modelo de política cultural e lingüística?

GRUPO B

Pois que o finlandés era unha lingua sen literatura e marxinada polo sueco no século XIX. Hoxe o finlandés é a lingua nacional daquela república.

E, tras moitos anos como profesor, como ve o sistema educativo? É tan malo como se quere crer?

Cando eu era mozo había en Galicia, e en España, moi escasos coñecementos en ciencias da natureza e do home. Un dos tópicos máis estendidos é o que insiste na degradación do ensino. Malia iso podemos dicir que, ao longo do século XX, a educación estendeuse e as elites da sabedoría multiplicáronse. Malia a guerra civil e o nacionalcatolicismo.

Que sensación dálle ser o candidato galego ao Premio Nobel?

A de gozar da simpatía dalgúns lectores e escritores galegos, aos que estou inmensamente agradecido.

Pensou que lles contaría ao rei Gustavo e eses señores tan formais da Academia Sueca o día da entrega?

Pois a verdade é que non.

"A literatura en Galicia está máis avanzada que a sociedade"

(por Xosé Manuel Pereiro - El País, 11 xuño 2005)

É, sen dúbida e desde fai anos, o referente da literatura en Galicia, non só pola súa obra poética e narrativa, senón pola súa personalidade. Pero nin sequera recoñécese como escritor, senón como un profesor que escribe. Nesta entrevista analiza o bo momento das letras galegas, cuxa orixinalidade xorde dunha síntese particular entre o medieval e a vangarda.

O día no que a Real Academia Galega plantexe a aceptación de neoloxismos de uso máis ou menos común, un deles será "ferriniano", o termo que define aos seguidores da obra, a ideoloxía ou a personalidade de Xosé Luís Méndez Ferrín (Ourense, 1938). *Voce na néboa* (1957) foi o seu primeiro libro de poemas, ao que seguiu *Percival e outras historias* (1958), e desde entón non parou, en verso ou en prosa, el ou os seus heterónimos. Non é dos que se prodigan, pero ningún dos seus libros pasou inadvertido. Nun relato breve, *Retorno a Tagen Ata* (1971), proclamou e alentou a ruptura radical de toda unha xeración contra o galeguismo culturalista da posguerra. *Con pólvora e magnolias* (1977, Premio da Crítica de Galicia e con tradución ao castelán en Hiperión) supuxo unha auténtica revolución na poesía galega da transición. As súas tres últimas obras narrativas, *Bretaña Esmeraldina* (1987), *Arraianos* (1991) e *No ventre do silencio* (1999) acumularon media ducia de premios (entre eles dous da Crítica de Galicia e un da Crítica Española). Ferrín, un doutor en Filoloxía coa presenza telúrica dos poetas irlandeses e a prestancia proletaria de Tom Jones, imparte clases desde sempre no instituto Santa Irene, de Vigo, un vello edificio de pedra rodeado dun xardín, na zona onde a cidade empeza a ser barrio obreiro. A entrevista, na que desprega parte das súas facetas (da vitriólica á amable, reservándose a furibunda), transcorre no que parece ser unha sala de profesores, á beira dos servizos onde un grupo de mozas fuman clandestina e á vez ostensiblemente.

Se tivese que explicar aos seus alumnos a traxectoria do escritor Méndez Ferrín...

Eu explico *La Celestina*, dou clases de literatura española. Non me vexo como escritor, senón como un profesor que escribe. Ata a miña actividade intelectual non se centra na literatura, posiblemente ocupe máis tempo na lectura da historia, da lingüística, das ciencias naturais...

Como escritor tampouco participa demasiado nos círculos literarios.

Nalgúns non participo e noutros non me deixan participar. Na Real Academia Galega entrei sendo xa vello. Non é unha queixa. Existo como escritor porque non rendo pleitesía a ningún círculo.

Con todo, en Galicia é un escritor de éxito...

O de "éxito" nun sistema literario con tan poucos lectores que poidan ler no seu idioma é máis que relativo. Nas librerías, na mesa de novidades non hai obras en galego. Nas listas de vendas dos xornais de aquí, ademais das dúas columnas de "ficción" e "non ficción", hai unha terceira, "galego", na que están mesturados a narrativa, a poesía, o ensaio e os libros de cociña. Ese é o pensamento dominante. O escritor galego é un escritor subalterno.

Os galegos que escriben en castelán quéixanse, con todo, de déficit de atención.

Caso de Cela, de Valle-Inclán... [ironiza perfectamente serio]. O que é un fenómeno novo e dominante é a tendencia ao monolingüismo, non hai moitos escritores bilingües como en xeracións anteriores.

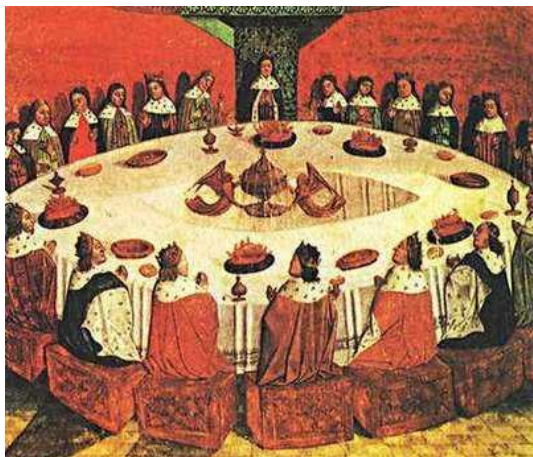

Tertulias Literarias

Tivo unha infancia entre Ourense e Celanova, na fronteira con Portugal, co maquis, os fuxidos, a represión, como telón de fondo.

Todo isto aparece nas súas historias, pero a forma nítrese noutras influencias menos próximas.

En todas as épocas os creadores galegos tiveron unha certa tendencia ao cosmopolitismo, quizá para contrarrestar os campos gravitatorios do español ou do portugués. Antes tiñan cultura latina, helenística ou francesa, e desde a miña xeración é moi frecuente que estean moi atentos ao que pasa no mundo e manexen outros idiomas de lectura. Os autores que percibín na miña adolescencia, os que deixaron maior pegada, foron Poe en prosa e Leopardi en poesía, claro que, na miña obra, de Poe pode haber algo, pero de Leopardi, nada.

O que hai é esa mestura de épica e lírica un tanto irlandesa.

Como gran parte dos autores do século XX, teño unha gran receptividade cara á literatura medieval, non en balde a nosa cultura floreceu na Idade Media e no Renacimiento entrou nun ocaso longo e triste. Moitos vimos o tema do rei Arturo e o ciclo bretón como un espazo onírico cargado de sentido, unha mitoloxía útil para comprender o noso tempo, os mecanismos da esperanza colectiva. As lendas irlandesas e galesas transmitidas a través do ciclo artúrico de Chrétien de Troyes tiveron unha enorme repercusión aquí, desde Ramón Cabanillas e Álvaro Cunqueiro a Manuel Rivas e Darío Xohán Cabana. Ese mundo foi recreado desde a máis rabiosa e belixerante contemporaneidade. Esa mestura entre o medieval e a vangarda, unida á reflexión sobre o tema da dependencia, está moi presente en parte da miña obra e na doutros autores, pasados e actuais.

Outra influencia irlandesa é o tema do traidor e do heroe, loita fratricida. Vostede estivo en todos os conflitos do nacionalismo.

Somos produto da contradición, é o que nos fai crecer, e non temos que pechar os ollos ante ela e facer unha literatura estupefaciente, como dicía Castelao.

Na faceta de lector ou na de escritor, como describiría o panorama actual da literatura galega?

A folla de ruta da nosa literatura está xa no Pai Sarmiento e a vontade de construíla como sistema, consciente ou inconsciente, aparece xa no século XIX. Con respecto a etapas anteriores, hoxe a literatura galega consolidouse como un sistema complexo, non unidireccional, con tendencias contrapuestas. É unha literatura nacional, como pode ser calquera outra dun país con estado propio. Neste sentido, está moito máis avanzada que a sociedade, é moito máis independente. E no aspecto literario, creo que teñen razón os que din que atravesamos unha idade de ouro.

Un autor novo, Jaureguizar, augurou hai pouco un futuro gris porque moitos dos que empezan escriben en reintegracionista.

[Con grafía e vocabulario convergente co portugués].

O reintegracionismo forma parte desa tendencia suicida que hai en Galicia, de negarse a si mesmos, negar a existencia do idioma e do país. Ser galego é algo incómodo, traballoso, mellor ser outra cousa, grande, se é posible.

Cre que a súa militancia política afectou á súa proxección como escritor?

Non só non me prexudicou, senón que me enriqueceu asumir a miña pertencencia ao que en tempo de Engels chamábase Tendeliteratur, e que Sartre popularizou despois como "literatura comprometida". Alegroume de que lle desen o Nobel a Elfriede Jelinek, que analiza a realidade con intereses políticos, como me alegrei de que llo concederon a Seamus Heaney, que camiña na mesma dirección. Non hai literatura, incluso a máis átona ou aséptica, que non sexa portadora dunha ideoloxía, aínda que sexa a de que non se movan as augas do estanque. A *Eneida* é un canto á fundación do Imperio en Roma e ninguén lle censura a San Juan de la Cruz o seu pensamento misticista. As letras sopórtano todo, sempre que o escritor sexa escritor. O que pasa é que algunhas ideas molestan e outras non.

Escribir en galego segue tendo un compoñente ideolóxico?

A literatura galega, desde que reaparece no XVIII, está ligada ás correntes máis innovadoras no político e no científico, ao liberalismo, ao republicanismo, ao antifranquismo e ao nacionalismo e, salvo casos anecdóticos e tránsfugas, nunca tivo que ver nin co carlismo, nin coa Igrexa católica, nin cos poderes establecidos. É revelador que o máximo exponente sexa Rosalía, que era muller e pobre, con moitos problemas persoais. Cos matices e as excepcións que queira, creo que todos os escritores participamos da mesma visión de Galicia e do mundo. Cíteme vostede algún que vaia a votar a Fraga Iribarne.

Los escritores en lengua gallega y el Pen Clube piden el Nobel para Ferrín

Consideran que "tiene tantas posibilidades como cualquier candidato". Confían en que sirva de "punta de lanza" para que la literatura gallega se sitúe en el mapa internacional

La [Asociación de Escritores en Lingua Galega](#), que preside Cesáreo Sánchez Iglesias, y Pen Clube de Galicia, al frente del que se encuentra Luís González Tosar, piden el Premio Nobel de Literatura para Xosé Luís Méndez Ferrín, autor que preside la Real Academia Galega desde el pasado sábado. La primera entidad remitió su propuesta a la Academia Sueca el pasado mes de diciembre, mientras que la segunda lo hará esta misma semana.

González Tosar considera que Xosé Luís Méndez Ferrín "tiene tantas posibilidades de ganar el Premio Nobel como cualquier otro candidato", debido a que los académicos suecos "intentan establecer equilibrios entre las distintas regiones literarias del mundo. El día que se den cuenta de que las lenguas minoritarias, aunque tengan pocos hablantes, potencialmente son literaturas emergentes, escogerán a un catalán, a un gallego, a un vasco, a un bretón o a un galés".

De todas formas, Tosar reconoce que los académicos suecos tienen serias dificultades para poder conocer a fondo la obra de Ferrín, porque las traducciones existentes no abarcan a toda su producción y porque las editoriales que se ocuparon de ella no cuentan con buena distribución. Por lo tanto, anuncia que [Pen Clube](#) de Galicia intentará gestionar la traducción del fondo del escritor al inglés y al sueco, después de propiciar que se publicara *A esmorga de Blanco Amor* en francés e inglés.

El anterior presidente de la [Real Academia Galega](#), Xosé Ramón Barreiro Fernández, realizó gestiones para que empresas privadas asumieran la traducción y publicación de la obra de una veintena de escritores gallegos en otras lenguas, sin lograr el objetivo, al contemplar el reto como "un lujo" que no estaba al alcance de las posibilidades económicas de la entidad que representaba, dado que carece de un presupuesto estable, fijado por el Parlamento.

González Tosar considera que Méndez Ferrín puede servir como "punta de lanza" para que la literatura gallega se sitúe en el mapa internacional y pueda ser "visible" para otras culturas y zonas geográficas del mundo. "Eso es lo que brinda un Premio Nobel, le da visibilidad a un sistema literario".

Tosar asevera que Méndez Ferrín es "el escritor vivo que encarna la tradición y la modernidad de nuestro sistema literario" y resalta "la herramienta idiomática que utiliza".

Pen Clube de Galicia remitirá el escrito en inglés, francés y gallego, que basará en el siguiente borrador: "*Solicitamos a presente edición do Nobel de Literatura para o escritor en lingua galega Xosé Luís Méndez Ferrín (Ourense, 1938). Nel premiaríase unha obra culta con vocación universalista que incorpora diferentes tradicións e bebe en fontes varias; da canteira popular aos modelos clásicos e as vangardas. Ao longo da súa rica biografía literaria, na que destaca como poeta, narrador, novelista e ensaísta, Méndez Ferrín ten demostrado rigor e compromiso abondos para iluminar unha paisaxe propia e fermosa, múltiple e posta ao día. Premiando a Méndez Ferrín recoñeceríase, por parte desa Docta Institución, un formidable esforzo estético realizado, a través dos séculos, por galegos, provenzais, cataláns, vascos, bretóns, irlandeses en gaélico, e outros minorizados. Importantísimos, onte e hoxe, para a construción dunha Europa plural. Esfuerzo do que participa Xosé Luís Méndez Ferrín, aportando a seiva da arte ás letras, ás máis belas e sometidas". Y añade más adelante: "Volveríase así, señores membros do Comité, ao limpísimo manancial que naceu en 1904, cando Frederic Mistral, gloria das letras occitanas, foi distinguido co Nobel de Literatura".*

Fontes:

- [Xornal El País \(11 xuño 2005\)](#) – original en castelán
- [Xornal La Opinión de A Coruña](#) (21 xaneiro 2010)

- [Revista Qué Leer \(febreiro 2010\)](#) – original en castelán
- V.V.A.A. "Galicia: literatura". – Hércules de Edicións, 2000 (páx. 111-112 e 120-121)

Para saber máis:

- [Da escritura e da revolución na narrativa de Méndez Ferrín](#), por Carmen Blanco (USC)
- [A espiral permanente: aproximación literaria á figura de X. L. Méndez Ferrín](#), por Carmen Blanco (poesiagallega.org)
- [Cara a construción dun contradiscurso histórico ficcional na obra de Méndez Ferrín](#), por María Jesús Lama López (UB)

[Arquivo documental das Tertulias Literarias \(dende 2010\)](#)

Biblioteca Central Rialeda
Avenida Rosalía de Castro 227 A
15172 – Perillo (Oleiros)
Tfno.: 981 639 511
Fax: 981 639 996
Email: biblioteca.rialeda@oleiros.org
[Blog](#)